

BIRTHDAY

Bestsellerová autorka New York Times

PENELOPE
DOUGLAS

BIRTHDAY GIRL

PENELOPE
DOUGLAS

2023

Všetky práva vyhradené. Okrem prípadov povolených zákonom USA o autorských právach z roku 1976 sa žiadna časť tejto publikácie nesmie reprodukovat', šíriť alebo prenášať v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, ani ukladať do databáz alebo vyhľadávacích systémov bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

Ide o fikciu. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorkinej fantázie alebo sú použité fiktívne. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

BIRTHDAY GIRL

Copyright © 2018 Penelope Douglas

All rights reserved

Translation © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

Cover Design © 2018 Pink Ink Designs

Illustrations © Depositphotos, Shutterstock

Slovak Edition © 2023 by Mgr. Lenka Martinková

VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-095-9

ISBN 978-80-8247-096-6 PDF

ISBN 978-80-8247-097-3 EPUB

ISBN 978-80-8247-098-0 MOBI

PLAYLIST

-
- „Addicted to Love“ by Robert Palmer
 - „All She Wants to Do Is Dance“ by Don Henley
 - „Bad Medicine“ by Bon Jovi
 - „Glory Days“ by Bruce Springsteen
 - „Guys My Age“ by Hey, Violet
 - „Hurts So Good“ by John Mellencamp
 - „I Love Rock 'n Roll“ by Joan Jett & The Blackhearts
 - „I'm on Fire“ by Bruce Springsteen
 - „Jessie's Girl“ by Rick Springfield
 - „Pity Party“ by Melanie Martinez
 - „Poison“ by Alice Cooper
 - „Pour Some Sugar on Me“ by Def Leppard
 - „Run to You“ by Bryan Adams
 - „The Girl Gets Around“ by Sammy Hagar
 - „The Distance“ by Cake

„Keď vyrastieš, tvoje srdce umrie.“

Allison Reynoldsová, Raňajkový klub

KAPITOLA 1

Jordan

Neodpovedá. Volala som mu dvakrát za pätnásť minút. Napísala som aj esemesky. Bez úspechu. Plánoval si vôbec spomenúť, že tu má byť o druhej?

Ukončím hovor a pozriem na hodiny nad barom. Je už takmer polnoc. Už len dve hodiny a končím v práci. Napadne môjmu priateľovi, že ma má vyzdvihnúť?

A to som si myslela, že nás dnes čaká prekvapivo pekný večer, keďže odídem z práce skôr.

Doriti.

Potrebujem spojzdať svoje auto. Nemôžem sa spoliehať, že ma bude voziť.

Vzdych okolo mňa naplňa hudba. Napravo sa smejú zákazníci a naľavo jedna z barmaniek plní chladiaci box ľadom.

Na zátylku pocítim bodnutie nepokoja. Ak neodpovedá, buď spí, alebo je vonku. Oboje by mohlo znamenať, že si na mňa spomenie, až keď bude neskoro. Nie je nespoľahlivý, ale nebolo by to po prvý raz.

To je asi ten problém, keď si z kamaráta urobíte priateľa. Stále si myslí, že mu prejde aj vražda.

Zo skrinky pod umývadlom vytiahnem tričko a tašku, telefón si strčím do vrečka. Cez tielko si natiahnem flanelovú košeľu, zapnem si

PENELOPE DOUGLAS

ju a predný okraj zastrčím do džínsov. Zahalím sa. Kvôli prepitnému sa obliekam viac sexy, ale nemienim odtiaľto aj tak odísť.

„Kam ideš?“ spýta sa Shel a hľadí na mňa pri čapovaní piva.

Pozriem sa na svoju šéfku. Má čierne vlasy s blond prameňmi a okolo ramena vytetovanú šnúru drobných srdiečok.

„O polnoci premietajú v The Grand Theater Smrteľné zlo,“ odpoviem jej, keď zatvorím skrinku a prehodím si cez hlavu remienok koženej tašky. „Pôjdem tam zabiť čas a počkám na Colea.“

Dokončí pivo a pozrie na mňa, akoby mi chcela povedať milión vecí, ale nevie, kde začať.

Áno, áno, ja viem.

Želám si, aby sa na mňa prestala takto pozeráť. Vzhľadom na to, že Cole práve teraz nezdvíha telefón, je vysoko pravdepodobné, že tu o druhej ráno nebude. Viem to. Mohol by ležať opitý u nejakého kamoša.

Alebo môže byť doma, spí s budíkom nastaveným tak, aby ma prišiel vyzdvihnúť o druhej a telefón má v druhej izbe. Nie je to pravdepodobné, ale je to možné. Má na to dve hodiny. Dám mu ich.

A okrem toho, moja sestra je v práci a nikto z ľudí tu nemôže odísť, aby ma odviezol domov. Dnes to ide v práci pomaly a mne dovolili odísť skôr len z toho dôvodu, že som jediná bez dieťaťa, ktoré treba živiť.

Aj keď aj ja tie peniaze zúfalo potrebujem.

Chytím popruh tašky na hrudi s pocitom, že by som mala mať viac ako osemnásť.

Nuž, devätnásť teraz, takmer som zabudla, čo je dnes.

Zhlboka sa nadýchnem, dnes zaženiem obavy. Veľa ľudí v mojom veku má problémy s peniazmi. Nedokáže platiť účty a musí stopovať. Viem, že je trúfale očakávať, že už v tomto veku budem zahojená, ale aj tak je to zahanbujúce. Neznášam, keď vyzerám bezmocne.

A nemôžem z toho viniť ani Colea. Bolo to moje rozhodnutie použiť zvyšok peňazí zo študentskej pôžičky, aby som pomohla opraviť jeho auto. Bol tu vždy pre mňa. Kedysi sme boli všetkým, čo ten druhý mal.

BIRTHDAY GIRL

Shel sa otočí, položí pivo na bar pred Gradyho, jedného zo stálych zákazníkov a vezme si od neho peniaze. Opäť po mne hodí pohľadom, keď ťuká do pokladne.

„Nemáš auto, čo jazdí,“ konštatuje. „A vonku je tma. Nemôžeš ísť pešo. Sexuálni predátori vyhľadávajú sexy tínedžerky s blondávkami vlasmi...“

Zachrčím.

„Musíš už prestať pozeráť Skutočné príbehy.“

Do niektorých väčších miest to síce máme ďaleko a Chicago je vzdialené len niekoľko hodín, ale stále sme uprostred ničoho.

Zdvihnem priečku a vyjdem spoza baru.

„Je to hneď za rohom,“ poviem jej. „Stihnem to za desať sekúnd, ak budem bežať. Môj čas môžu kvalifikovať.“

Keď odchádzam, potľapkám Gradyho po chrbte. Sivé vlasy v jeho kónskom chvoste sa pohnú, keď sa otočí a žmurkne na mňa.

„Ahoj, dievčatko,“ povie.

„Dobrá.“

„Jordan, počkaj,“ počujem Shel cez zvuk jukeboxu. Otočím hlavu, aby som sa na ňu pozrela.

Z chladničky vyťahuje nejakú krabicu a víno v kartónovej škatuli. Oboje tlačí ku mne po bare.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ povie a usmeje sa na mňa, akoby vedela, že som si myslela, že zabudla.

Usmejem sa, zdvihnem malú krabičku Krispy Krema. Je v nej pol tucta šišiek.

„To bolo všetko, čo som v rýchlosti stihla zohnať,“ vysvetľuje.

Hej, je to ako koláč. Tak trochu. Nestážujem sa.

Zatvorím škatuľu a zdvihnem poklop koženej tašky, aby som do nej ukryla svoj lup, víno a všetko ostatné. Samozrejme, nečakala som, že mi niekto niečo dá, ale aj tak je pekné, keď si na mňa niekto spomenie. Cam, moja sestra, ma nepochybne prekvapí pekným tričkom alebo sexy náušnicami, keď sa s ňou zajtra stretnem a otec mi pravdepodobne zavolá niekedy v priebehu tohto týždňa.

PENELOPE DOUGLAS

Shel však vie, ako ma rozosmiať. Som dosť stará na to, aby som pracovala v bare, ale nie dosť stará na to, aby som pila. Prepašovať nejaké víno, ktoré si môžem vychutnať mimo podniku, bude dnes večer mojím malým dobrodružstvom.

„Ďakujem,“ poviem, vyskočím na bar a pobozkám ju na líce.

„Dávaj na seba pozor,“ hovorí mi.

Prikývnem, otočím sa, vyjdem z drevených dverí a vykročím na chodník.

Dvere sa za mnou zatvoria, počuť už len tiché dunenie hudby. Zovrie mi hrudník, vydýchnem. Ani som netušila, že som zadržovala dych.

Mám ju rada, ale priala by som si, aby sa o mňa tak nebála. Pozerá na mňa, akoby bola moja mama a chcela všetko napraviť.

Mala som mať také šťastie, aby som mala mamu ako ona.

Ovanie ma príjemný svieži vzduch. Z chladu neskorej noci mi na rukách naskočí husia koža a do nosa mi prenikne vôňa májových kvetov. Zakloním hlavu, zavriem oči a zhlboka sa nadýchnem. Dlhá ofina ma v ľahkom vánku štekli po tvári.

Blížia sa horúce letné noci.

Otvorím oči, pozriem sa doľava, potom doprava. Chodníky sú prázdne, po stranách ulice stoja stále nejaké autá. Parkovisko VFA je tiež plné. Ich Bingo večery sa zvyčajne takto neskoro menia na scénu z baru a vyzerá to, že starí harcovníci majú ešte množstvo energie.

Otočím sa doľava, vytiahnem si z vlasov gumičku a uvoľnené kučery nechám voľne padnúť na plecía. Počas chôdze si gumičku navlečiem na zápästie.

Noc je príjemná, aj keď je vonku ešte trochu chladno. Zovšadiaľ mi do nosa presakuje množstvo alkoholu.

Je tu príliš veľa hluku, príliš veľa očí.

Zrýchlim tempo a teším sa, že na chvíľu zmiznem v kine. Zvyčajne nechodím sama, ale keď dávajú starší film z 80. rokov, ako je Smrteľné zlo, musím. Cole si potrpí na špeciálne efekty a neverí filmom natočeným pred rokom 1995.

BIRTHDAY GIRL

Usmejem sa, keď si spomeniem na jeho rozmary. Nevie, o čo prichádza. Osemdesiate roky boli fantastické. Je to desaťročie dobrej zábavy. Nie všetko muselo mať zmysel alebo hlboký význam.

A je to vítaný únik, najmä dnes večer.

Zabočím za roh k stánku s lístkami. Prišla som o pár minút skôr, čo je skvelé. Nerada prichádzam o upútavky na začiatku premietania.

„Jeden, prosím,“ hovorím pokladníčke.

Z vrecka vylovím prepitné, ktoré som si dnes večer zarobila a odpočítam z neho sedem päťdesiat za lístok. Niežeby som mala peniaze navyše, hlavne teraz, keď sa blíži splatnosť nájomného a na Coleovom a mojom stole v našom byte sa hromadia účty, ktoré zatiaľ nemôžeme zaplatiť, ale sedem dolárov tomu nepomôže.

A mám narodeniny, takže...

Vojdem dovnútra, obídem stánok s jedlom a smerujem k ďalším dvojitém dverám. Je tu len jedno kino a je prekvapujúce, že toto miesto prežilo šesťdesiat rokov napriek tomu, že v okolitých mestách vyrástli centrá s dvanástimi kinosálami. The Grand musel byť kreatívny, preto prišiel s týmto poľnočným premietaním klasických filmov. Okrem toho usporadúva aj maškarné plesy a súkromné večierky. Vzhľadom na môj školský a pracovný rozvrh sa sem nedostanem často, ale je to príjemné tmavé miesto, keď sa chcete na chvíľu stratiť. Je tu dostatok súkromia a ticha.

Vchádzam do dverí a pre istotu ešte skontrolujem telefón. Cole nevolal ani nepísal. Vypnem zvonenie a zasuniem si ho späť do vrecka.

Na obrazovke sa objavia nejaké reklamy, ale svetlá vnútri sú stále zažaté. Pohľadom rýchlo preletím miestnosť. Je tu zopár osamelých jednotlivcov, v zadnom rade napravo odo mňa sedí jeden pár a uprostred je malá skupinka chalanov. Mladých. Usudzujem to na základe hluku ich nerozvážne hlasného smiechu. Z približne tristo miest je voľných ešte dvesto osemdesiatpäť. Môžem si vybrať.

Prejdem okolo piatich alebo šiestich radov, nájdem ďalší voľný, vkĺznem dnu a sadnem si asi v polovici. Odložím tašku a potichu vytiahnem fialovú škatuľu s vínom, čítajúc etiketu v slabom svetle.

PENELOPE DOUGLAS

Merlot. Dúfala som, že to bude biele víno. Shel sa ho zrejme potrebovala zbaviť. Podávame ho len vtedy, keď sa koná podujatie pod holým nebom a nechceme, aby sme mali vonku nejaké poháre.

Odskrutkujem uzáver, privoniam k štiplavej vôni. Ani náhodou necítim nič z tej fantastickej vône, ktorú someliéri opisujú. Žiadny náznak duba s *odvážnou arómou sladkých čerešní* alebo niečo podobné. Dám si pred seba podnos a využijúc prázdny rad pokrčím kolená, pričom svoje Converse vložím medzi prázdne sedadlá na opierku.

Odložím škatuľu, vytiahnem zo zadného vrecka mobil a položím ho na podnos vedľa vína, keby náhodou Cole zavolať.

Mobil z podnosu sklzáne a padá mi medzi nohy. V snahe zachytiť ho kolenami narazím do podnosu a otvorená škatuľa s vínom sa vyleje na podlahu.

Otvorím ústa a zalapám po dychu.

„Doriti!“ vyblábocem potichu.

Čo to má byť, dopekla?

Zložím nohy na podlahu, odstrčím podnos nabok, zohnem sa a hľadám svoj telefón. Prsty sa mi namočia do rozliateho vína. Trhnem sa pri tom neporiadku. Pozriem sa ponad sedadlá. Podo mnou, o niekoľko radov nižšie je skupinka troch chalanov. Sú priamo v ceste stekajúceho vína.

Zastonám. *Skvelé.*

Čelo mi schladí ľahká vrstva potu, vstanem a z tašky si vytiahnem šál, aby som si osušila prsty. Nepáči sa mi, že ho mám zničiť, ale nemám žiadne vreckovky.

To je ale bordel.

Tolko k úteku na dve hodiny.

Rozhliadnem sa po uvádzačovi so svetlom. Určite ho v tomto kine nezamestnávajú, najmä nie v tomto nočnom čase, ale jediná baterka, ktorú mám, je v telefóne a podlaha je ponorená v tme.

Keďže nikoho nevidím, beriem si šál, tašku a idem do ďalšieho radu, zohnem sa a nazriem pod sedadlá, či nevidím svoj mobil. Keď nič nenájdem, presuniem sa do ďalšieho radu a potom do ďalšieho. Som si

BIRTHDAY GIRL

celkom istá, že som počula, ako sa posúval smerom dole. Keďže rady sedadiel sa zvažujú, mohol spadnúť ďaleko. Dofrasa.

Presuniem sa k ďalšiemu radu, položím si veci, klesnem na kolená, nahliadnem pod rady vľavo a vpravo, a hľadám mobil rukou. Predo mnou sedí pár dlhých, v džínsoch odetých nôh. Zdvihnem zrak k mužovi na sedadle s prstami plnými popcornu na polceste k ústam. So zdvihnutým obočím hľadí dole na mňa.

„Mrzí ma to,“ zašepkám a zastrčím si vlasy za ucho. „Spadol mi nápoj a telefón sa mi sklzol niekam sem dole. Neprekážalo by...?“

Na chvíľu zaváha, potom zažmurká a posadí sa.

„Áno, iste.“ Odsunie svoju tácku nabok, vstane a niečo vyhrabe z vrečka. „Tu.“

Zapne baterku na svojom telefóne, skrčí sa a posvieti pod sedadlá.

Okamžite zbadám svoj telefón pod sedadlom vedľa neho a schmatnem ho. *Vďakabohu*. Obaja vstaneme a ja uvoľním plecia. Momentálne si nemôžem dovoliť náhradu. Prstami prejdem po displeji, uisťujem sa, že necítim žiadne praskliny.

„Máte ho?“ spýta sa.

„Áno, ďakujem.“

Zhasne baterku, ale natiahne sa a prstami prejde po spodnej časti môjho telefónu. Priloží si ich pod nos a ovoniava.

„To je...“ mykne sa, „víno?“

Pozriem sa na podlahu a vidím, že stojí v nápoji, ktorý som vyliala o tri rady vyššie.

„Och, Bože.“ Pozriem sa naňho. „Mrzí ma to. Je to všade?“

„Nie, nie, to je v poriadku.“ Keď vystupuje z toho neporiadku, zasmieje sa a pery sa mu pri úsmeve stočia viac na jednu stranu. „Nevedel som, že sa tu predáva alkohol.“

Chytím šál a utriem si telefón.

„Och, nepredáva,“ poviem mu potichu, aby som nerušila ostatných v kine. „Práve som prišla z práce. Moja šéfka mi ho dala na... ehm,“ krútim hlavou a hľadám slová, „na... ehm... oslavu.“

„Oslavu?“

„Pšššš,“ niekto zasyčí.

Obaja sa pozrieme na chlapíka napravo o rad vyššie, ktorý na nás kútikom oka gáni. Trailery ani film sa ešte nezačali a my nie sme v jeho zornom poli, ale zdá sa, že ho aj tak rušíme. Odstúpim, vrátim sa k svojej taške.

Muž, ktorý mi pomáha, si vezme svoj nápoj a popcorn a ide za mnou. Cítim slabú vôňu jeho sprchového gélu.

„Len sa prešmyknem, aby som sa dostal z toho neporiadku,“ povie.

Posadí sa o niekoľko miest nižšie, zaletí pohľadom ku mne a potom späť na miesto, kde som sedela, keď mi spadol telefón a víno.

„Pokojne si môžete prisadnúť.“ Gestom ukáže na miesto vedľa seba. Asi mu došlo, že dnes večer som tiež sama.

„Vďaka,“ poviem mu. „Pôjdem...“

Nedokončím to. Cúvnam, zoberiem si tašku a otočím sa smerom k miestu, kde som sedela. Vtedy do kina vojdú chalan a dievča. Stuhnem a sledujem, ako mieria doľava k zadnému radu na druhej strane sály a sadajú si na sedadlá.

Doriti.

Jay McCabe. Jediný priateľ, ktorého som okrem Colea mala. Cole pri ňom vyzerá ako princ. Nanešťastie, stále si na mne pri každej príležitosti rád zgustne a dnes večer sa ním ani náhodou nebudem zaoberať.

„Ste v poriadku?“ spýta sa ma chlapík s rozsvieteným telefónom, keď sa nehýbem. „Sľubujem, že vám nebudem robiť návrhy. Ste pre mňa príliš stará.“

Hodím po ňom pohľadom a na chvíľu zabúdam na Jaya a dievča. *Príliš stará preňho? Čože?* Všimnem si, že má viac ako meter osemdesiat, cez tričko je mu vidieť obrysy svalov a jeho potetované povrazovité pravé predlaktie mu mizne pod košeľou. V bare som videla veľa chlapov a on nevyzerá ako žiadny devätnásťročný, ktorého som kedy videla. Musí mať aspoň koľko? Tridsať?

Odfrkne si.

BIRTHDAY GIRL

„Žartujem,“ povie a ústa sa mu roztiahnu do širokého úsmevu, z ktorého mi opadne výraz na tvári. „Ak nechcete pozerat' film sama, môžete si sadnúť. To je všetko, čo som chcel povedať.“

Upriamim pohľad na Jaya a tú, s ktorou je, ale potom sa cez dvojité dvere náhle pretlačí skupina chalanov, ktorí pri vstupe do kina robia veľký hluk. Vidím, ako Jay odvracia pohľad od dievčaťa a zahľadí sa na rozruch. Inštinktívne klesám na sedadlo, nechcem, aby ma videl.

„Vďaka,“ poviem chlapíkovi vedľa mňa.

Cítim prítomnosť môjho bývalého v kine a na povrch sa vynárajú staré spomienky, ktoré mi pripomínajú, ako bezmocne som sa kedysi pri ňom cítila. Chcem len jednu noc bez myšlienok na všetko.

Opriem sa a snažím sa uvoľniť. Kútikom oka pozriem na neznámeho chlapíka vedľa mňa. Je ako horiaca vatra, nedá sa ignorovať.

Otočím hlavu a s obavami ho pozorujem.

„Nie ste sériový vrah, však?“

Zvraští obočie a pozrie na mňa.

„A vy?“

„Väčšinou sú to nespooločenský muži... belosi.“

Muž, ktorý vyzerá takto dobre a je tu sám? Hmm...

Ostro zdvihne obočie.

„A vyzerajú rovnako ako všetci ostatní,“ dodá s podozrením v hlase, keď si ma premeriava.

Svetlo z reklám na obrazovke mu hrá v očiach, ani jeden z nás sa nepohne, ale ja to už nevydržím. Potichu sa zachichocem.

Nakoniec k nemu vystriem ruku.

„Ja som Jordan. Ospravedlňujem sa za to víno.“

„Jordan?“ zopakuje, chytí ma za ruku a potrasie mi ňou. „Nezvyčajné meno pre dievča.“

„Nie, ani nie.“ Uvoľním sa, založím si ruky na hrudi, zdvihnem kolená a položím si topánky do štrbiny medzi dvomi prázdnyimi sedadlami predo mnou. „Bolo to meno objektu záujmu Toma Cruisa vo filme Koktail, pamätáš?“

PENELOPE DOUGLAS

Spýtavo zdvihne obočie.

„*Koktail*.“ opakujem. „Film z roku 1988 o barmanstve...“

„Och, pravda.“ V očiach má taký neistý výraz, že si nie som istá, či vie, o čom to, dočerta, hovorím.

„Máš rád filmy z osemdesiatych rokov?“ spýtam sa a ukážem na film, ktorý sa chystáme sledovať na obrazovke.

„Mám rád strašidelné filmy,“ spresní a podá mi popcorn. „Tento je klasika. A ty?“

„Milujem osemdesiate roky.“ Vezmem si za malú hrst popcornu a vložím si kúsok do úst. „Môj priateľ neznáša môj vkus, čo sa filmov a hudby týka, ale ja nedokážem odolať. Som tu vždy, keď dávajú niečo z toho desaťročia.“

Cítim sa čudne, že som náhodne spomenula svojho priateľa, ale nechcem, aby to pôsobilo nesprávnym dojmom. Rýchlo sa pozriem na jeho ľavú ruku a našťastie nevidím obrúčku. Bolo by nevhodné sedieť tu so ženatým chlapom.

Ale on sa na mňa len chápavo zahľadí.

„Raňajkový klub je zrejme tvoj obľúbený, však?“ povie. „A aj každý iný výtvor Johna Hughesa?“

„Máš niečo proti Raňajkovému klubu?“

„Nie, prvých desaťkrát, čo som ho videl, nie.“

Na perách sa mi objaví úsmev. Myslím, že v televízii ho naozaj dávajú často.

Nakloní sa.

„Osemdesiate roky boli érou akčných hrdinov,“ zdôrazní a jeho hlboký hlas znie blízko a ticho. „Ludia na to zabúdajú. Smrtonosná zbraň, Smrtonosná pasca, Terminátor, Rambo...“

„Jean-Claude Van Damme,“ dodám.

„Presne tak.“

Zahryznem si do kútika úst, aby som sa nezasmiała, ale brucho sa mi aj tak zachveje a ja si odfrknem.

Zamračí sa.

BIRTHDAY GIRL

„Na čom sa smeješ?“

„Na ničom,“ odpoviem rýchlo a prikývnm. „Van Damme. Skvelý herec. Veľmi známe filmy.“

Nedokážem sa však ubrániť smiechu a on zvráští obočie, lebo vie, že hovorím kraviny.

Vtom začujem niekde za sebou chichot a otočím hlavu. Vidím, ako Jay odvrátil zrak od obrazovky a sklonil sa k dievčaťu, ktoré sa s ním teraz bozkávalo.

„Poznáš ich?“ spýta sa muž vedľa mňa.

Pokrútim hlavou. Nemusí poznať moje záležitosti.

Odmlčíme sa. Dojem popcorn vo svojej ruke, zakloním hlavu dozadu a zahľadím sa na vysoký strop a starožitné zlaté oblúky nad našimi hlavami. Sedí vedľa mňa a ja sa pomaly nadýchnem, a vydýchnem napriek búšeniu v mojej hrudi.

Prečo som nervózna? Je to kvôli Jayovi?

Nie, momentálne naňho ani nemyslím.

Ludia okolo nás sa rozprávajú, čakajú na začiatok filmu. Nepočujem, čo hovoria a je mi to jedno. Moja pokožka je teplá.

„Tak čo študuješ na Doral State?“ spýta sa.

Prekvapene sa naňho pozriem. Ako vie, kam chodím do školy?

Sériový vrah.

Potom však ukáže na moju tašku na zemi. Áno, privesok na kľúče, ktorý z nej visí. Je na ňom vyobrazený znak univerzity.

Och, aha.

Posadím sa.

„Krajinnú architektúru,“ poviem mu. „Chcem skrásľovať vonkajšie priestory.“

„To je pekné. Ja pracujem v stavebníctve.“

Hodím naňho polovičný úsmev.

„Takže ty skrásľuješ vnútorné priestory.“

„Nie, ani nie.“

PENELOPE DOUGLAS

Zasmejem sa na jeho nešťastnom tóne, akoby ho to, čo robí, nudilo.

„Robím ich *funkčné*,“ opraví ma.

Obráti na mňa orechové oči, teplé a prenikavé, ale potom mu pohľad na okamih padne na moje ústa a moje vnútro sa rozochveje. Rýchlo odvráti pohľad a ja sklopím zrak, sotva viem polapiť dych.

Odkošľam si, zohnem sa, vytiahnem z tašky škatuľu šišiek, odklopím malý stolík pred sebou a zdvihnem veko.

Do nosa mi okamžite udrie sladká vôňa a v bruchu mi zaškvíka.

Obzriem sa späť k plátnu a uvažujem, či sa film už začne, pretože som si ich šetrila práve naň, ale teraz som hladná ako vlk.

Cítim na sebe jeho pohľad.

„Mám narodeniny. Okrem vína mi šéfka dala jediný zákusok, ktorý v drive-thru mali, vysvetľujem tie šišky.

Zoberiem si jednu a opriem sa, nohy si vyložím na opierku pred sebou.

„Zješ všetkých šesť šišiek?“ spýta sa.

Zastavím pečivo päť centimetrov od úst a pozriem naňho.

„Znechutilo by ťa to alebo čo?“

„Nie, len ma zaujíma, či aj ja nejakú dostanem.“

Usmejem sa a mávnem na škatuľu, aby sa obslúžil.

Vyberá si obyčajnú s polevou a ja si nie som istá, či je typ bez príkras, alebo sa len snaží nechať tie špeciálne posypané mne. V každom prípade sa mi to páči. Sedíme a jeme, ale ja si nemôžem pomôcť. Ukra-domky sa na neho zavše pozriem.

Má svetlohnedé vlasy a jeho oči vyzierajú byť aj modré, aj zelené, dokonca orieškové, podľa toho, aké svetlo na ne z plátna dopadá. Na oválnej tvári má jemné strnisko, ostrý nos a môj zrak upúta spôsob, akým sa mu hranatá čeľusť napína pri žuvaní. Okolo očí má slabé vrásky, takže by mohol mať viac ako tridsať, ale môže to byť aj tým, že celý čas pracuje na slnku. Je vysoký, silný, zdatný, opálený a očami náhle zablúdi nabok, akoby vycítil, že naňho zízam. Znova obrátim zrak dopredu.

Dofrasa.

BIRTHDAY GIRL

Je to v poriadku, nie? Je normálne, že sa vám iní ľudia zdajú príťažliví. Stáva sa to. Scarlett Johanssonová je atraktívna. To však neznamená, že mám o ňu záujem.

Znovu si odhryznem zo šišky a pohľadom zabehnem nabok, na jeho ramená a rôzne tetovania. Čierne ozubené kolieska a skrutky, akoby to bola kostra robota, práčička, ktorá určite hovorí, že bol dieťaťom 90. rokov. Len tak-tak rozoznám niečo, čo vyzerá ako vreckové hodinky, ktoré akoby sa snažili vyslobodiť von z jeho kože. Je to ako zmes bez nejakého výrazného motívu, ale je to krásna práca. Zaujímalo by ma, aký príbeh sa za nimi skrýva.

Znova si odhryznem, ružová poleva a dúhová posýпка mi spôsobujú elektrické šoky v zadnej časti čeluste a vyvolávajú vo mne túžbu mať v ústach celú tú prekliatu vec naraz.

„Vieš, naozaj chcem mať svaly na bruchu,“ poviem a prežívam, „ale sú také dobré.“

Rozosmeje sa a pozrie sa na mňa.

„Čo?“

„Nič. Si len...“ Odvráti pohľad, akoby hľadal slová. „Si len zaujímavá alebo... niečo také.“ Pokrúti hlavou. „Prepáč, neviem, čo tým myslím.“ A potom vyhrkne: „Na zjedenie,“ akoby si práve spomenul. „Myslím tým, že si na zjedenie.“

Žalúdok mi podskočí a líca mi zohreje teplo. Som opäť v piatej triede, keď bolo neskutočným komplimentom to, že ti chlapec, ktorý sa ti páci, povedal, že si na zjedenie. Viem, že tým myslí moju osobnosť a nie to, ako vyzerám, ale celkom sa mi to páci.

Doje šišku a odpije si z limonády.

„Tak koľko máš?“ spýta sa. „Tak dvadsaťtri, dvadsaťštyri?“

„Jasné, aj to bude.“

Vybuchne smiechom.

„Devätnásť,“ odpoviem nakoniec.

Zhlboka sa nadýchne a vzdychne si, v jeho pohľade je niečo vzdialené.